

Hartauskirjoitukset maaliskuu

11.3.2026 Elämän leipä

Maailma on täynnä erilaisia leipiä, joita valmistetaan aina paikallisten tapojen ja perinteiden mukaan. Toki tänä aikana uusia makuja tuodaan maailmalta, eikä perinteinen ruisleipä ehkä olekaan enää jokaisen lempileipää. Valmistus on melko helppoa ja muutama vuosikymmen sitten lähes jokaisessa kodissa leivottiin enemmistö käytetystä leivästä itse, ainakin täällä maaseudulla. Olipa tuo päivittäinen leipäannoksemme sitten minkälainen tahansa, ei se kuitenkaan poista nälkäämme kuin joksikin aikaa, kunnes tarvitaan taas jotain muuta.

Sunnuntaina vietämme leipäsunnuntaita, jolloin Raamatun tekstit puhuvat ihmeestä, joka mietityttää ihmisiä yhä tänäkin päivänä. Ihmiset Jeesuksen ympärillä toivoivatkin usein jotain ihmettä nähdäkseen, jotta voisivat uskoa Jeesuksen olevan todella Jumalan Poika. Ja sellaisen he näkivät, kun Jeesus ruokki tuhannet ihmiset, vain viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Pieni poika toi eväänsä, ehkä koko perheen eväät, kun apua pyydettiin. Ja tuo halu auttaa palkittiin suuremmin kuin olisi voinut kuvitella: eväistä riitti jaettavaa lukemattomille ihmisille.

Elämän leipä ei kuitenkaan ole tuo meidän jokapäiväinen leipämme, eikä se ollut se leipä, jota jaettiin tuolla vuorenrinteellä nälkäiselle väkijoukolle. Elämän leipä on Kristus. Hän tarjoaa omien sanojensakin mukaan meidän sielullemme sellaisen ravinnon, jonka jälkeen meillä ei ole enää nälkä. Ja miksi olisikaan, kun olemme löytäneet sen lähteen, jota monet ovat etsineet jo ennen meitä. Ja onneksi löytäneet, jotta voivat osoittaa meille tietä oikeaan suuntaan.

Ei ihminen silti pelkästä hengen ravinnosta elä. Siksi olisi tärkeää, että me pyrkisimme samaan kuin tuo pieni poika. Siis auttamaan omalta osaltamme niitä, joilla ei ole eväitä – hengen tai ruumiin ravitsemiseksi. Jotta pitäisimme huolta siitä, että jokaiselle löytyisi se, mitä tarvitaan hengissä pysymiseen. Ettei kävisi niin, että ne, joilla on saavat aina enemmän, kun taas ne, joilla ei ole, menettävät sen vähänkin.

Jani Laaksonen

kirkkoherra, Huittisten seurakunta

25.3.2026 Kevät ja kiireet

Kevät on ihanaa aikaa. Saa odottaa kesää. Kaikki on tavallaan uutta ja ihmeellistä, kun luonto pikku hiljaa heräilee. On monenlaista toivoa paremmasta. Voi tehdä erilaisia suunnitelmia jo sinne kohta koittavaan kesään.

Jotenkin sitä ajattelee, että kevät tulee hieman yllättäen. En ihan ymmärrä, miksi joka vuosi toistuvat asiat voivat ihmismielen yllättää, mutta ehkä sen salaperäisyys piilee juuri siinä. Vaihtelu virkistää, eikös niin sanota. Kylmän talven jälkeen osaa ehkä taas eri lailla arvostaa ajanjaksoa ennen toivottavasti lämmintä jaksoa. Muutos on väistämätöntä. Kaikenlaiset muutokset kuormittavat ihmismieltä.

Kevääseen ja kesään usein liitetään myös kiire. On kiire tehdä erilaisia asioita, montaa lajia pitää ehtiä ennen syksyä. Pitää suorittaa loma ja kaikki pihatyöt ja mitä ikinä muuta nyt kelläkin on. Arki on kiireistä, lomalla on kiire. Aina on kiire.

Kiireet katkaisevat tulevana sunnuntaina vietettävä palmusunnuntai ja siitä alkava hiljainen viikko. Hiljainen viikko vie meidät muistelemaan Kristuksen kärsimystä. Voimme hiljentyä, rauhoittua ja valmistautua pääsiäisen viettoon. Palmusunnuntain perinteisiin kuuluu myös virpominen. Kauniit, värikkäät oksat toivottavat itse kullekin terveyttä ja siunausta.

Virpomisoksat vievät meidät pois Suomen talvesta, keskelle Jerusalemin katuja. Ojentaessamme oksan toiselle, toivomme ja pyydämme hänelle kaikkea hyvää. Ennen kaikkea toivotamme sen myötä Jumalan siunausta ja kiitämme kaikesta siitä, mitä Jumala on meidän jokaisen puolesta tehnyt.

”Virvon, varvon, tuoreeks, terveeks, Jeesuksen Kristuksen, Jerusalemiin ratsastamisen muistoksi. Jumala sinua siunatkoon!” (Suomen ortodoksinen kirkko: Viime hetken vinkit virpojille)

Kaisa Vehmaa, diakoni